

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **nezl. M. S.** zastoupeného matkou O. S. jako zákonnou zástupkyní, zastoupený advokátem JUDr. Ottou Mrňavým se sídlem Tachovské nám. 649/3, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. 10 Az 46/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Otta Mrňavého **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 11. 2004, č. j. OAM-2115/VL-01-BE07-2004, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů..

Stěžovatel v kasační stížnosti a v jejím doplnění uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky, vady v řízení před

správním orgánem a dále jinou vadu v řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel se v kasační stížnosti omezuje na to, že jeho matka měla na Ukrajině nejen potíže ekonomického rázu, nýbrž že měla i určitý strach z toho, že by uplatňovala svoje politická práva a politické názory, které nejsou v souladu s oficiální politikou. Proto navrhuje zrušit napadený rozsudek městského soudu a žádá, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a domnívá se, že jeho rozhodnutí i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právem. Proto navrhuje posuzovanou kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 9. 6. 2004 na základě žádosti, v níž bylo jako důvod uvedeno, že stěžovatelova matka chce, aby měla u sebe svoje dítě. Navíc, v případě návratu do země původu se nedaleko místa bydliště nachází kontaminované životní prostředí a stěžovatel nemá ani kde bydlet. Obdobné informace poskytla matka stěžovatele při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 29. 6. 2004.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpení podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpení pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti sice formálně namítá tři skupiny důvodů, tzn. nezákonnost, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, nicméně její velmi nekonkrétní obsah brojí toliko proti tomu, že kromě ekonomických motivů se jeho matka obávala též případného postihu za uplatňování práv a názorů, nesouladných s oficiální politikou.

K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, se nepřihlíží. V daném případě zmíněné tvrzení o potencionálním politicky motivovaném postihu nebylo učiněno ve správním řízení (viz zejména citovaný protokol ze dne 29. 6. 2004) a ani v řízení před městským soudem žádná taková námitka

nezazněla (viz žaloba ze dne 16. 12. 2004, obsahující toliko argumentaci vztahující se ke špatné ekologické situaci a k nedostatečné úrovni zdravotnictví na Ukrajině). K této námitce proto zdejší soud nemohl při svém rozhodování vůbec přihlídnout. Navíc, svojí povahou se jedná o námitku spekulativní a hypotetické povahy, jelikož matka stěžovatele vůbec netvrdí, že by byla v minulosti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, či že by alespoň měla odůvodněný strach z takového pronásledování (viz ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb.), nýbrž že když by uplatňovala svoje názory, mohla by za to být postižena. Nikterak tedy ani nenaznačuje, o jaké názory by se jednalo a do rozporu s jakou „oficiální politikou“ by se mohly dostat s přihlédnutím k velmi dynamickému vnitropolitickému vývoji na Ukrajině.

Ke skupině námitek, uplatněných stěžovatelem ještě před doplněním kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve skutečnosti jedná jen o mechanický výčet některých ustanovení správního řádu z roku 1967, která měla být porušena, nicméně bez jakékoliv bližší konkretizace, v jakém směru k tomuto pochybení došlo. Tuto nezbytnou konkretizaci ostatně neprovedl ani v následném doplnění kasační stížnosti soudem ustanovený advokát. Za této situace proto nezbytvá než pro stručnost odkázat na právní závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, sp. zn. 1 Azs 45/2004, podle něhož *„jestliže z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývá, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* Celkově tak na stěžovatelovu kasační stížnost plně dopadá právní názor obsažený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS), podle něhož *„pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“*

Ze stěžovatelovy žádosti o azyl a z následného pohovoru před žalovaným totiž dostatečně jasně vyplynulo, že skutečným důvodem je sloučení rodiny, když jeho matka opakovaně (a lidsky zcela pochopitelně) uvedla, že chce mít u sebe svoje dítě. Okrajově zmiňované ekonomické důvody samozřejmě azylově relevantní nejsou. Institut sloučení rodiny vymezený v ustanovení § 13 zákona č. 325/1999 Sb. však zjevně na případ stěžovatele nedopadá, jelikož v průběhu celého řízení nebylo ani tvrzeno, že by jeho rodinnému příslušníku byl udělen azyl. Lze tak uzavřít, že problémy uváděné matkou stěžovatele nejsou řešitelné v režimu zákona o azylu, nýbrž spíše zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

Proto Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci nebyla shledána nezákonnost, vady řízení před správním orgánem ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Otto Mrňavý; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti; a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu